

”من ئاستی ئووناکیم له تیشکدا”.. زگار شخانی

ئوارە 26/10/2007 ، له کتبخانەی کوردی له ستێکھلم، دیشاد عەبدوللا کەمەش شیعری بێ کوردی ئەم شارە خوێندەوێ. من بەم چەند ڕۆژە خوارەوێ، بای شیعەر و ئەزموونی ئێوم کرد.

دەکرێ تێگەیشتن و شیکردنەوێ شیعەرێک، له خوێنەرێکەوێ بێ یەکێکی تر جودا بێت و ئەم هەموو تێگەیشتن و شیکردنەوانەیش جودا بن له هێ شاعیر. بێ یە ئێکە بە خێم دەدەم، بێ نزیکیبوونەوێ له فەزا و مێتودی نووسینی دیشاد، لەسەر قەسیدە ”شەوێکانی ئامیتا بەدرێژی بابل”، که ئەمسا چاپی کردووە، بوەستم و زێر بە کورتی و بە چێی ئاماژە بە لایەنێکی گەش و باشی شیعەرێکە بکەم. ئەویش گەنەوێ بێ مێژوو. مێژوویەکی زێر کێن. نزیکی 600 ساڵ پێش لەدایکبوون، سەردەمی حکومەتی ”نەبوخەزنەسیری دووەم” و هێرش و پەلامارەکانی بێ سەر سوریا، فەلەستین و میسر. له هەمان سەردەمدا، دروستکردن و نوێکردنەوێ ”بابل”، که لەم واقعە سەختەدا جێگە ئێشق و جوانییش هەبوو. ئەم ئێشق و جوانیە، ئەمێ دیشادی شاعری، نزیکی 2600 ساڵ بەناو کێنەکانی مێژوودا گەیاندرێت ”بابل” و لەوێ له چاوی ئەوێ، شتە وردەکانی ئەو سەردەم دەبینین و بە دەنگی ئەویش گوێمان له گێرانییەکانی ئێشق دەبێت. ئەوێندە من بزانی و ئاگام لێی بێت، پێشتر چاوی شیعری نوێی کوردی تا ئەوێ بێ نەکردووە.

لەم شیعەرەدا دوعا و نزا هەیه بێ ”مەردێکی”ی شای خۆدایەکانی بابل و شا ”شەمش”. شیعەرێکە بە قەڵەمی هێش نووسراوێ، بەلام، له سپیێتی ئێوان دێنەکاندا شیعەرێکی تر هەیه، جۆلانیوێ و وێنە تیایه، چاوی نایانبینێت، بەلام هەستیانی پێدەکرێ.

”من ئاستی ئووناکیم له تیشکدا

بەچاوی کوێرەوێ تەماشای چیم دەکەن؟

بوکی دەریام له خەیاڵی هەر یەکیکتاندا.” 52/ل

من وەک خوێنەر، لەم ساڵ دێنەدا وێنە و جۆلانیوێ جوانیان تێدا دەبینم. که دەوێ: ”من ئاستی ئووناکیم له تیشکدا” ئەمە دەربێنێکی تەواو سوفیانییه و ”بووکی دەریا”یش یەکسەر زەینم بێ ئەفسانە ”ئەفرێدیت”ی خواوەندی خێشەوێستی دەبا، ئەو دەمێ ”ئەفرێدیت” وەک بووکیکی جوان له کهفوکوێی دەریا لەدایک بوو.

نووسینی شیعی مـژوویی، له بهر چه ند هـیه کـی کارـکی زـر سه خته. هـنگه یه کـکیان ئه وه بـت، هه تا دوورتر به ره و ئاسوی مـژوو برـین، ئه واکه سه کان، ووداو و شوـنه کان زـتر تـکه ی ئه فسانه ده بن و سنووره کانیان کاـده بنه وه. لـره دا تـگه یشتنی شاعیر و مـژوونووس جیاده بـته وه. مـژوونووس سه رگه ردانی ئه وه یه رووداوه کان، کات و شوـنه کان وه کو خـیان بنووسـته وه و وه سفیان بکات، ته نانه تـه گهر بـی بکر له ئاووه وه ی ئه و سه رده میش ده پـچـته وه. بهـام ئه م تـگه یشتنه، له دنیای داـهـنای ئه ده بی و هونه ریدا زـر بایه خیانتیه. ئه وه ته نیا نووسه ر و هونه رمه ندانن ده توانن له سه فهری وا دا سه رده مـکی کـنکریتی میژوویی، له گـشه یه کی تره وه ببینن و له گهـ خـیانتا بهـنـته وه ئـستامان. سه رسام نابین، ئه گهر له سه فهری وا دا، ببینن مناره ی بابل ده جوولـ. سه رسام نابین ئه گهر ببینن شاعیر له باخچه هـواسراوه که دا، له بهر سـبه ری دار زه یتونـک له نـوان حـامـابی و نه بوخه زنه سیردا دانیشـتـوو و باسی هـهـهـشـی ئه مـی تورکیا بکه ن. ئه مانه و دروستکردنی "که س"ی تر و ووداوی تریش، له دنیای ئه ده ب و هونه ردا جـگه یان ده بـته وه.

له استیدا سه ختی نووسینی شیعی مـژوویی لـره وه ده سپـده کات. چـن دتوانـرت له فـمـکی هونه ریدا مـژوو بهـنـرتـه ئـستامان، که هـش و سپی نه بـت، بهـکو هـنگین بـت؟

با ئه م چه ند دـه، هـهـدانـک بـت له نزیکبوونه وه و تـگه یشتن له فه زای شیعی دـشاد عه بدوـا، که 30 سا زـتره ده نووسـت. سی ساـیش زـتره له ناو کـکی خه باتی کوردایه تییه. له کـتاییه کانی سه ده ی اـبردوودا، ئه و ده مه ی که کـمه گه ی کورده واری، شهـکی کولتووری، سیاسی و سه ربازی له دژیدا ده کرا، ئه و ده م زـر سه خت بوو بـ نووسه ران، هاوسه نگی له نـوان ئه ده ب و سیاسه تدا اـبگرن. ره نکه زـر سه خت بـت نووسه رـک بدـزیته وه، که شیعی بـ ئایدیـلـژیا، بـحیزب، بـسه رکرده، بـجه نگاوه ر نه نووسیـت. ئه م ئه زموونه ی خـمان و ئه زموونی ئه ده بی ئه ورووپایش، به تایبه تی له نـوان هه ردوو جه نگی جیهانی و شهـی ساردیشدا، استیه کی ساده مان پـدهـت. ئه ویش ئه وه یه: که بـ نووسه ر زـر سه خته هاوسه نگی له نـوان ئه ده ب و سیاسه تدا اـبگرت و ماـی شیعر وـران نه کات.

بهـام، له ئه زموونی نووسه رایه تی دـشاد دا ئه وه مان بـ وون و ئاشکرایه که ئه و، ئه و هاوسه نگییه ی اـگرتوو و ماـی شیعی ئاوه دان کردوو.

له گهـ ئه وه شدا، ره نکه ئه وه زـر گرنگ نه بـت، که شاعیر چ کاره یه و له کو و چـن ده ژی، ئه وه ی که گرنگه ئه وه یه که چی به ره مدـنـت. چونکه له ئاکامدا، هه ر به ره مه کان ده مـنـه وه و له ئه وانه وه

ده‌گه‌ئینه‌وه به شاعیر و سهرده‌مه‌که‌ی.
من ئەزموونی د‌شاد وا ده‌بینم، که به زمانی ناخ ده‌دو‌ت. ئ‌مه
گو‌مان ل‌یه‌تی، زمان‌کی چه‌ند ه‌من و له‌سهرخ‌یه‌، وه‌ک که خ‌یشی
که‌س‌کی ه‌من و له‌سهرخ‌یه‌. گو‌مان ل‌یه‌ به‌م زمانه ه‌منه‌ی ناخ،
باسی ئەو شته وردانه و ئەو جوو‌انه‌وانه بکات، که ئ‌مه هه‌ند‌جار
ده‌یان‌بینین و هه‌ستیان پ‌ده‌که‌ین، به‌ام ناتوانین باسیان بکه‌ین.

٢٠٠٧ / ٢٦ / ١٠ ست‌که‌لم